

Пчелицата :

Засмѣ се пролѣтъта отново,
Отново ни донесе тя
И слънце топло, дни честити
И прѣсни, хубави цвѣтя.

Донесе радостъ за сърцата,
Прозрачни, сини небеса,
Потоци буйни, среброструйни,
По злачнитѣ трѣви — роса !

Възмогната и възродена
Събудихъ се отъ зименъ сънь,
Напустнахъ си леглото сладко, —
Ширнахъ крилца на воля вѣнь.

О, какъ се, дружки, азъ обрадвахъ
На пролѣтния прѣвъ цвѣтець, —
Приятелски ме той посрѣщна :
Отъ него смукнахъ си медаць !

Отъ тоя медъ за всички има —
За всички е полезенъ той,
Азъ зимѣ малко ямъ, защото
Прѣкарвамъ днитѣ си въ покой . . .

Мухата :

И тая зима азъ спасихъ си
Живота въ топълъ людски кѣтъ,
Та цѣло лѣто пакъ да брѣмкамъ
Безцѣлно, волно по свѣтътъ !

Менъ хората дребнави, лоши
Прѣзиратъ, гонятъ ме всждѣ,
Жестоко тѣ погубватъ нази, —
Глава отъ тѣхъ да скрия дѣ ?

Отъ чуждото сме ний доволни,
За зимѣ нищо не пестимъ,
На хората сме най-досадни,
Защото хапемъ и брѣмчимъ.